

PORTRÉT VERNOSTI

KRYPTOLÓGOVIA ♦ 3

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

i527.net
vydavateľstvo

PORTRÉT
VERNOSTI

KRYPTOLÓGOVIA ♦ 3

PORTRÉT VERNOSTI

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2020 by Roseanna M. White

Originally published in English under the title *A Portrait of Loyalty*
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2023
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-075-9

*Hospodin, spor sa s tými, čo so mnou vedú spor,
napadni tých, čo mňa napádajú!
Uchop veľký a malý štít!
Vstaň a pomôž mi!
Vztýč kopiju a zataras cestu tým,
čo ma prenasledujú.
Povedz mi: „Ja som tvoja spása.“*

Žalm 35, 1 – 3

PROLÓG

Koniec februára 1918
Kdesi na francúzskom vidieku

Videl to úplne jasne. Keď sa vlak znovu pohol a svojím pohybom uspal cestujúcich, Zivon Marin sledoval vzorec ich pohybov. Jeden pokrčil plecom, nohy dvoch rôznych ľudí sa naraz vystreli, ďalšiemu trhlo hlavou. Ktosi zakašlal a vytrhol iného cestujúceho zo spánku, čo zas spôsobilo, že niekto iný zmenil polohu. Príčina a dôsledok. Vlny. Vzorce, ktoré sa tak dopĺňali, že dokázal predvídať, kto zaspí prvý a kto posledný.

Dvere na opačnom konci kupé sa otvorili a dovnútra sa spolu s Jevgenijom vovälil vietor. Unavené oči sa otvorili. Ktosi zamrmlal čosi po francúzsky.

Zivon otočil rubínový prsteň, ktorý vždy nosil na pravom prstenníku, dovnútra a skryl ho v dlani. Jedinú vec nedokázal presne predvídať: náhle narušenie vzorca. To, že jeho brat vtrhne do vozňa... To, že Lenin zjednotí neusporiadaných boľševikov.

To, že guľka prestrelí Alone hlavu.

Zivon prudko zatvoril oči, no žiadny pokoj mu to neprinieslo. Vždy, keď príliš dlho mrkal očami, videl ju pred sebou.

Skrútenú pred jeho dverami. Ako varovanie. Výčitku.

„Pustiš ma sem, alebo mi tie tvoje dlhé nohy budú blokovať cestu?“ Z úcty k máľuške, ktorú do obidvoch ona sama vtĺkala, hovoril Jevgenij po francúzsky.

So zavretými očami počul Zivon podtón, ktorý bol celé týždne skrytý v hlase jeho brata, jasnejšie. Najprv to nazval zatrpknutosťou – Jevgenij nechcel Rusko opustiť. Bolo v tom aj trochu mrzutosti – jeho malý braček mu bez hádky nikdy nedovolil ujať sa vedenia bez ohľadu na to, koľkokrát sa ukázalo, že Zivonovo rozhodnutie bolo múdre.

No v Jevgenijovom hlase bolo ešte niečo, čo si Zivon doteraz nevedomil. A možno to len bolo nové.

Neznelo to ako zatrpknutosť alebo mrzutosť. Znelo to ako... uspokojenie.

Zivon pomaly otvoril oči a zahľadel sa na brata. Pokúsil sa na neho nepozerať ako na Jevgenija – svojho brata, pre ktorého by urobil čokoľvek, obetoval všetko, bez ktorého by nedokázal opustiť domov –, ale ako na iného človeka, ktorý má svoje vzorce.

Sklon hlavy – seabedomý. Svit v jeho očiach – chápavý. Jeho pohyby – energickejšie, než by mali byť o polnoci v tretej triede vlaku, ktorý ho odváža od domova oveľa ďalej, než chcel.

Ruku mal položenú pri vrecku baloniaka.

Zivon posunul nohy. „Bol si preč nejak dlho, Žeňa.“

„Veľmi sa mi nechcelo znovu sa poskladať do tejto konzervy,“ uchechtol sa Jevgenij.

Jeho živiálnosť niečo... zakrývala. Nevedel čo a nechcel strácať čas rozpitvávaním. Musí zostať sústredený. Dostať sa do Paríža, pár dní tam zostať, odoslať správy kryptografom francúzskej a britskej vlády. Jedni alebo druhí ho určite zamestnajú. Musia. Je to nádej pre Rusko.

Jevgenij sa s povzdychom znovu posadil a spod sedadla si vytiahol tašku. Zivon prižmúril oči a nedokázal si predstaviť, prečo to jeho brat robí práve teraz.

Nasledoval ďalší vzdych a odrazu k nemu letela taška. Aspoň toto bolo pochopiteľné. Jevgenij vytiahol Zivonovu tašku, nie svoju. V nej bol úplne navrchu fotoalbum, ktorý mal celé týždeňne pri sebe. Každý si myslel, že to je zo sentimentu. A čiastočne mali pravdu.

Položil ruku na hladký kožený obal, hľadel naň, hľadel cezeň a vôbec nepremýšľal ani o fotografiách, ani o dešifrovaných správach, ktoré boli schované pod obrázkami báťu a mátušky. Neprestával sledovať brata.

Sledoval, ako si pohmkáva, akoby bol celý svet v poriadku, a položil si tašku na nohy. Z vrecka si vytiahol doklady, ktoré sa mu podarilo získať – s falošnými menami. Sledoval, ako si Jevgenij vkladá do tašky pas.

No nielen ten. Vyčnieval z neho kúsok iného papiera.

Zivon rýchlosťou blesku vystrčil ruku a schmatol rúčku tašky, než ju Jevgenij stihol znovu strčiť pod sedadlo. Pomaly, ako sa krčí tiger pred útokom, otvoril oči a pozrel sa na brata.

Vôbec sa na seba nepodobali. No mali rovnaké oči. Bátové. A Jevgenijove teraz horeli rovnakým plameňom, aký mal ich otec – známy pästný zápasník... a dôstojník, ktorý sa v cárskej armáde nedostal tak vysoko, ako si zaslúžil.

„Čo to robíš, Zivon?“ zavrčal jeho brat.

Začal hovoriť po rusky. „Čo robíš ty, Žeňa? Kde si bol, keď sa vlak zastavil, aby nabrali vodu?“

Nemuselo to byť nič svetoborné. Nič dôležité. Možno len chcel očariť nejakú dievčinu – stále niečo také robil. Nemohlo to byť nič dôležité.

No Zivon si veľmi dobre uvedomoval, že má pod rukou zašifrovanú správu. Uvedomoval si, že niekde nablízku hovoria

nemeckí vojaci o vzbure. A niekde pruský vojak, sympatizujúci s bolševikmi, o nich povedal Leninovi.

Jevgenij vyprskol do smiechu presne tak ako vždy, keď sa snažil zviešť Zivona zo stopy. Otvoril ústa.

No nevyšli z nich žiadne slová. A ak aj áno, stratili sa v náhlom pišťaní kovu o kov.

Podlaha pod nimi sa vzdula. Vozeň sa prudko trhol. Pochrapkávanie z dvoch sedadiel za nimi sa zmenilo na výkriky. A jeho vlastný výkrik sa k nim pridal. Volal ním k Bohu. Volal ním svojho brata. Kričal ním od bolesti.

A potom celý vlak pohltila tma.

I

Štvrtok, 28. marec 1918
Mayfair, Londýn, Anglicko

Lilian Blackwellová zadržala dych a pomaly sa začala presúvať popri stene. Celý čas sa modlila, nech mama nezdvihne hlavu. Nech stačí vysvetlenie, ktoré dala gazdinej. Nech môže vyklízuť z domu bez toho, aby musela vymýšľať ďalšiu lož. Položila si ruku na fotoaparát vo vrecku, aby jej nevrážal do nohy – mama mala uši ako zajac – a pripravovala sa na najnebezpečnejšiu časť svojho úteku: prebehnúť okolo otvorených dverí do salóna.

Už bola takmer pri nich, keď zachytila pohľad sestry, ktorá tam sedela s mamou. Ivy sa v modrých očiach objavili nezbedné iskričky. Potlačila úsmev.

„Mami, a kto dnes teda príde na večeru? Dôstojníci, nejakí džentlmeni alebo všetci naraz?“

Úžasná sestra. Lily počkala, kým si matka namočí štetec do olejovej farby a začne odpovedať, a vtedy bleskurýchlo

prebehla popred salón. Podarilo sa jej urobiť až dva kroky, keď sa ozvalo:

„Lily! Si to ty?“

Dočerta. Lily hodila na zem topánky, ktoré doteraz niesla v ruke, a než sa vybrala späť k dverám, obula sa. Do salóna však nevošla. Toľko času nemala.

„Áno, mami.“

Matka odvrátila zrak od svojho obrazu s úsmevom jasným ako jarné slnko, no ten zamrzol, hneď ako zbadala Lily v uniforme s čepcom na hlave. Zdvihla obočie.

„Zlatko, myslela som si, že dnes nepracuješ. Že ste si s Ivy vzali dnes dopoludnia voľno.“

Naozaj dnes nepracuje. Teda aspoň v nemocnici. No vedela, že by ju mohol niekto zastaviť, a mala pocit, že uniforma bude to najlepšie oblečenie. Aj vzhľadom na odkaz, ktorý prišiel pred hodinou.

„Nemala som dnes robiť, ale Ara napísala, že ich je málo, a opýtala sa, či nemôžem prísť.“

Takto ten odkaz skutočne znel a Lily ho nechala na stolíku pri dverách, aby ho mama neskôr našla. No nepísala ho Arabelle Denlerová, jej kamarátka a hlavná sestra v nemocnici Charing Cross.

„A keďže Ivy o chvíľu odchádza, asi by som nemala ľutovať, že spolu nestrávite dopoludnie,“ vzdychla si matka. „Vráť sa však v rozumnom čase. Nezabudni, že dnes večer máme hostí.“

Mali ich dvakrát do týždňa. Lily hodila pohľad na sestru, ktorá sa uskríňala nad časopisom. „Nezabudnem.“

„A pozvi slečnu Denlerovú a jej snúbenca na večeru. Možno niekedy o dva týždne?“

„Dobre.“ Keď sa vôbec s Arou niekedy stretne. Hoci je pravdepodobné, že spomínaného snúbenca dnes stretne. Urobila krok dozadu.

„Nechcem ťa viac zdržovať, mami. Viem, že si dnes chceš dokončiť tú postavu, kým máš dobré svetlo. Mala by si čo najlepšie využiť čas, než Ivy odíde na stretnutie.“

Matka pri zmienke o nedokončenom obraze okamžite obrátila pozornosť k plátnu ako zvyčajne. „Hm.“

Ivy sa pri pohľade na nejaký obrázok v časopise rozšírili oči a príliš rýchlo otočila stránku. To stačilo na to, aby to pritiahlo matkinu pozornosť, dokonca aj lenivý mopslík vyhrievajúci sa v slnečnom svite otvoril jedno oko.

„Čo sa deje?“

„Nič.“

Chúďa Ivy. Líca jej zaliala červeň a prezradila ju. Lily síce zdedila svetlohrdzavé vlasy po Euphemii Blackwellovej, ale Ivy napriek tomu, že mala hnedé vlasy po otcovi, po mame zdedila tendenciu červenovlások k červenaniu.

Matka zdvihla jedno zlatočervené obočie a vystrela ruku.

Ivy s hlbokým povzdychom otočila stránku späť na tú, o ktorej sa očividne nechcela baviť, ale nedala časopis mame do rúk zašpinených farbou, len ho k nej natočila.

Lily sa ani nemusela pozrieť a vedela, čo tam je. Aj podľa toho, ako sa mama zamračila.

„Samá propaganda.“ Povedala to ako nadávku, čo bolo zvláštne, pretože otec to slovo používal s láskou. Lily znovu o krok cúvla.

Ivy položila časopis. „Podľa mňa sú tí umelci veľmi odvážni, že idú na front a pokúsia sa na tej hnusnej vojne zachytiť niečo krásne.“

„Nie, Ivy.“ Mama sa znovu obrátila k plátnu. Naklonila sa k nemu bližšie, aby zvýraznila nejakú líniu na krásnej mladej žene, ktorú svojimi farbami oživovala – a ktorá vyzerala presne ako istá mladá žena sediaci na pohovke v gréckej róbe. V každej inej domácnosti by vyzerala komicky.

„Je to nečestné. A neprístojné. Keď koruna požiadala umelcov, aby tvorili takéto veci, zosmiešnila nielen vojnovú snahu, ale aj umenie.“

Lily zaťala zuby a otočila sa na opätku, skôr než by sa pustila do príliš známeho a márneho sporu. Bola to obľúbená matkina téma týchto dní a Lily v nitkách matkiných rôznych argumentov často uviazla.

„Lilian.“

Dočerta, zas. Nikdy sa jej nepodarí utiecť z jej pazúrov. Zastavila sa s rukou na vrecku, ale neotočila sa úplne.

„Áno, mami?“

„Vidím, že máš so sebou fotoaparát. Uži si deň, samozrejme, ale naozaj si stráž čas, drahá. Myslím to vážne.“

Ivy sa uchechtla a oprela sa o pohovku, presne ako jej maľovaný náprotivok. „Mami, no tak. Meškala len dva razy zo šiestich, keď sme mali hostí.“

Lily vyplazila na sestru jazyk, čím si vyslúžila výbuch smiechu, a potom sa už rýchlo rozlúčila, než si matka stihla vymyslieť niečo, čím by ju zas zdržala. Nebolo to tak, že by zvyčajne meškala. Ale bolo ťažké nájsť motiváciu prísť domov načas na ďalšiu otravnú večeru s tými najnudnejšími mladými mužmi, ktorí v Londýne zostali.

Vyšla z dverí, zbehla dolu po schodoch a pustila sa smerom k parku St. James's, cez ktorý prejde, aby sa dostala do Whitehallu. Najprv sa ale zastavila, dala si dole čepiec a strčila ho do kabelky. Táto vec bola na jej dobrovoľníckej práci a práci v nemocnici najotrajnejšia.

Kdesi za ňou sa ozval zvuk motora. V otvorenom koči, ktorý prechádzal okolo nej, sedelo niekoľko dobre oblečených dám. Lily nasala do pľúc jarný vzduch a na sekundu zatvorila oči. Na dve sekundy. Len na toľko, aby to všetko znovu potlačila. Aby si pripomenula všetky dôvody, pre ktoré robila to, čo robila.

V jej blízkosti zapišťali brzdy a Lily otvorila oči práve včas, aby videla, ako sa otvárajú dvere auta. Za volantom sedel muž v námorníckej uniforme. „Nastúp. Švihom, dobre? Už tu krúžim dobrých desať minút a admirál dnes dopoludnia potrebuje auto.“

Lily s úškrnom nastúpila, zatvorila dvere a naklonila sa, aby dala otcovi bozk na líce.

„Prepáč, mama ma zbadala, keď som odchádzala.“

Ocko sa usmial len na chvíľu. „Myslel som si, že ti dá pokoj, keď uvidí, že ideš do nemocnice.“

„Nerobila problémy – len mi ako vždy pripomenula, že nemám meškať na večeru.“ Rozhodla sa, že nebude spomínať tých pár viet o propagande. Vôbec sa jej o tom nechcelo hovoriť. „Už ma čaká nejaká úloha, alebo chce admirál Hall hovoriť so mnou osobne?“

„Myslím, že ti nechaj inštrukcie vrátane toho, kedy chce výsledný produkt. Musíme sa ponáhľať, aby si mohol vziať auto a dorazil včas na svoje stretnutie.“

Nemusela sa pýtať, prečo vzal otec admirálovo auto namiesto toho, aby ju vyzdvihol v ich aute. Nestálo to za to riziko, že mama náhodou vyzrie von oknom a uvidí ho, ako ju vyzdvihuje. Zvyčajne nebolo ťažké nájsť si výhovorku, prečo idú spolu autom, no ťažko sa to vysvetľuje v deň, keď bol otec už niekoľko hodín v práci. Aj keď ju mohol nechať, nech ide metrom alebo pešo.

„Dobre.“ Usmiala sa na neho. „Pokiaľ sa mi to podarí dokončiť pred dnešnou večerou. Mama trvala na tom, aby som zas nemeškala.“

Otec sa zasmial a zabočil. „Drahá Lily, som si istý, že dnešní hostia nebudú nudní. Ktovie, možno tá jeden z nich očarí a potom tá od nás odvedie.“

Vždy to hovoril. Dvakrát do týždňa. Každý raz, keď priviedol na večeru nejakých mladých mužov. Samozrejme, že väčšinou

to boli vojaci. Čo by to bol otec za kapitána, keby nechcel, aby si jeho dcéra vzala vynikajúceho, čestného dôstojníka? Niekedy pozval vojenských veteránov, ktorí sa doma zotavovali zo zákopovej horúčky, alebo nejakého chudáka akademika, ktorý nemohol z nejakého dôvodu vstúpiť do armády.

Nemala chuť pýtať sa, kto príde dnes večer. Ak by prejavila čo i len náznak záujmu, celú cestu by ospevoval Poručík Toho alebo Profesora Iného. A hoci vedela, že kamarátky jej v týchto časoch, keď je v Londýne tak málo mladých mužov, závidia, že sa s toľkými môže stretávať, ona len chcela prežiť vojnu. Chcela mať pokoj od tých tajomstiev.

Na myseľ jej prišli dve súčasti jej života. Nemocnica Charing Cross, kde trávila dopoludnia. Kde pracovala ako dobrovoľníčka a bola to práca, ktorú schvaľovala jej matka. A potom Whitehall, budova Starej admirality, kde svojimi schopnosťami pomáhala námorníctvu. To zas bola práca, ktorú schvaľoval jej otec.

Bolo len málo vecí, na ktorých sa jej rodičia nezhodli. Ako sa stalo, že sa práve ona ocitla uprostred tých pár hádok, ktoré mali?

O minútu neskôr sa pred nimi objavilo cvičisko a potom už otec viedol auto k zadnému vchodu, ktorý vždy používala, aby ju nevidel nikto, kto by ju mohol spoznať. Otec zastavil pri obrubníku a dvere jej otvoril sám admirál Hall. Určite preto, že potreboval, aby čo najrýchlejšie vystúpili a on so šoférom mohli čo najskôr nastúpiť.

Aj napriek tomu sa na ňu milo usmial a párkrát rýchlo zamrkal. „Lilian, ďakujem, že si prišla tak rýchlo.“

„S radosťou, pane.“ Podala mu ruku a on jej pomohol vystúpiť. „Ocko povedal, že ste mi nachystali inštrukcie.“

Hall prikývol. „Ak budeš mať otázky, opýtaj sa veliteľa Jameša. Informoval som ho o projekte.“

„Ďakujem.“

„Uvidíme sa dnes pri večeri.“ Prstom sa dotkol klobúka na pozdrav a usadil sa na sedadlo, ktoré práve uvoľnila.

Už vystúpil aj otec a admirálov šofér si sadol za volant. Očividne nemali veľa času, nebolo totiž zvykom, že by sa s nimi otcov kamarát rozprával takto krátko. Ale keď ste šéfom tajnej služby, váš čas niekedy nepatrí len vám.

Usmiala sa, postavila sa k otcovi na chodník a zamávala im.

„Dobre tomu rozumiem, že spolu s pani Halloovou budú medzi dnešnými hosťami?“

„Áno. A ešte pár mladých dôstojníkov, ktorí budú zabávať teba a Ivy Green.“ Zhovievavo sa usmial.

Lily nasadila úsmev tiež. Vedela, že sa len snaží urobiť, čo je správne, aby sa mal o ňu a o Ivy kto postarať. Aby bola ich budúcnosť zabezpečená a aby mali rodinu. Nemala to srdce povedať mu, že si ešte nedovolí premýšľať nad budúcnosťou. Nie v situácii, keď bolo treba vynaložiť toľko námahy na to, aby zdolávala deň za dňom.

Nerozumel, aké ťažké je skrývať pred mamou túto časť jej života. Keď to pred pár rokmi spomenula, len mávol rukou a trval na tom, že si na to zvykne. Koniec koncov, on pred svojou manželkou nejaké tajomstvá skrýval celý život. Pri jeho type práce to bolo nevyhnutné.

No pre ňu to bolo úplne iné. Mama sa nikdy nesnažila preniknúť do jeho sveta. Trvala však na tom, aby to, čo robia dcéry, mala pod palcom ona.

Lily sa zhlboka nadýchla a obrátila sa k vchodu.

„No, mala by som ísť. Nemôžem dnes znovu meškať.“

Otec sa zasmial a vybral sa s ňou k dverám. „Ak chceš, aby sme išli spolu domov, len mi pošli správu. Aj keď sa dnes poobede potrebujem zastaviť v banke.“

Lily si dala pozor, aby nezareagovala. Ak to bolo možné, banka sa snažila vyhýbať. Keď vošla dnu, vždy jej to pripomenulo

Johannu. Johannu, ktorej otec bol riaditeľom banky. Johannu, ktorej rodina sa priatelila s Blackwellovcami, odkedy sa prisťahovali do susedstva, keď mala ona päť rokov. Johannu, ktorej rodina utiekla domov do Nemecka dva dni pred vyhlásením vojny.

Johannu, o ktorej bola Lily presvedčená, že je lojálna Anglicku... až kým nezistila, ako sa mýlila.

Usmiala sa na strážnika, ktorý jej otvoril dvere.

„Pri troche šťastia mi to nebude trvať tak dlho a pôjdem domov skôr ako ty,“ obzrela sa cez plece na otca. „Ale ak nie, určite sa ozvem.“

Otec prikývol. „Budem čakať. Daj mi vedieť, ak budeš niečo potrebovať, moja milá.“

„Určite.“ No vo všeobecnosti dbal admirál Hall na to, aby mala všetko, čo potrebuje. V budove mala úžasný pracovný stôl na retuše, tmavú komoru, šnúry na sušenie, roztoky, gély, rámy, skalpely, štetce, farby, atrament, elektrický ventilátor a dokonca aj ohrievač, vďaka ktorému mohla urýchliť sušenie, ak ich veľmi tlačil čas.

Ruku položila na fotoaparát. „Prajem ti pekný deň, ocko.“

Usmial sa, no v posledných dňoch sa z jeho očí nestrácali tieň. Nie úplne. „Budem mať pekný deň, keď sa nám konečne podarí rozdrviť Nemčúrov.“ Vybehol hore po schodoch.

Chvíľu ho sledovala. Vojna mu pridala roky. Pred štyrmi rokmi mal husté hnedé vlasy, na tvári nemal takmer žiadnu vrásku a bol to robustný muž. No teraz mal viac šedivých ako hnedých vlasov, bol vychudnutý a na päťdesiatdva rokov vôbec nevyzeral.

Za niečo z toho možno mohla choroba, kvôli ktorej strávil prvých šesť mesiacov vojny za stolom v kancelárii namiesto na svojej lodi. No domnievala sa, že to skôr bolo spôsobené samotnou vojnou a zodpovednosťou, ktorú priniesla práve tá práca v kancelárii.

Obrátila sa k známym kamenným schodom a zbehla dolu do miestností, ktoré si pre seba zabrala. Dvere boli ako vždy zatvorené. Odomkla, zažala svetlo a usmiala sa na ten krásne usporiadaný chaos. Mama mala svoje olejové farby, akvarely a plátna. Lily mala svoje roztoky, gély a vaničky. Toto bolo jej umenie. Možno to nebolo umenie, ktoré by ju preslávilo, nebolo to niečo, čím by sa Euphemia Blackwellová mohla chváliť.

No jej práca bola dôležitá.

Preto sem chodievala každý deň a vyvolávala a upravovala fotografie pre admirála. Jej matka by s tým nesúhlasila, najmä s tou druhou časťou by mala problémy. No jej vlast' ju potrebuje. Potrebuje jej zručnosť.

Usadila sa za stôl a pohľadom preletela, čo jej Hall nechal – má skombinovať dve fotografie, ktoré si o tretej príde vyzdvihnúť agent, ktorý potom zmizne späť na kontinent.

Usmiala sa a načiahla sa za skalpelom. Dnes teda skutočne nebude mať problém prísť načas na večeru.